

Tornaves de les classes d'Econòmiques amb el cap com un timbal de xifres, estadístiques de tota mena. Havia estat un matí de pedra plom.

Abans d'entrar a l'estació és quan et va abordar aquell home baixet a qui faltava un braç i et va demanar una ajuda. Tenies pressa i vas moure el cap negativament. Però ja en el tren et va començar una mena de rum rum a la consciència. Allò va ser el pròleg del que després va anar esdevenint una qüestió seriosa: *tinc o no tinc diners per la gent que demana?*

Uns dies després ho vas comentar amb el grup, i es va suscitar un debat en el que van sortir moltes coses relacionades amb la política, la crisi financera, les màfies, els enganys, la bona gent, les ONGS i un llarg etc.

Aquella nit vas tenir la primera llum, que va desvetllar la teva consciència social. *D'una forma o altra he de fer participar no sols del temps propi sinó també dels diners a la gent que va malament.*

Concretar la manera de fer participar als que consideres necessitats es va anar retardant com a mínim dos o tres mesos. Sempre hi ha temes més interessants i urgents que passen davant dels plantejaments d'aquesta mena. Per dificultar-ho una mica més la teva economia personal no era gaire positiva, i en un cap de setmana havies buidat quasi del tot la butxaca. *Això no pot ser he de trobar una solució, ja.*

Et mancava l'empenta i et va arribar cap a l'equador de la Quaresma. La lectura d'aquella dissabte a l'Eucaristia era ben clara. Isaïes deia el que Déu volia. Ja n'estava fart d'ofrenes buides i sorolloses i el que esperava era compartir el pa amb el que passa gana. *És veritat, aquesta nit em plantejo la meva economia.*

Ni que fossis el conseller de finances, la teva taula estava plena de papers, la vella calculadora, obert l'ordinador... i tan sols et mancava la visera verda per a semblar un despatx en plena crisi. Per fi... una segona llum: *un % mensual serà la meva aportació pels altres. Si un mes en tic més aportaré més i si en tinc menys... doncs què hi farem!.*

Encara vas trigar uns dies a determinar el %, ni menys de 5 ni més de 12. Va ser aleshores quan va passar el desastre d'Haití, i d'una revolada vas buidar la caixa i vas fer un donatiu de tot el que tenies, era el 100%. És clar que l'endemà anaves a cobrar les suplències. Però aquest detall es va fer conscient l'endemà.

Des d'aquell dia has decidit el 12%, i cada tres mesos fas l'aportació corresponent. Quan ho vas comentar al grup aquella noia tan simpàtica de Les Canàries tot rient va dir: *Olé, això si que és caritat a la catalana.*

1.- *Per què no renoves la teva economia amb un propi impost pels altres?*

2.- *Només ajudes quan el cor es commou? I si no es commou mai?*

3.- *Trobaràs infinites excuses per fer participar als altres que ho necessiten ... i només dos mots per fer-ho: justícia i estimació.*
